

Mindretallet har ikke kunnet finde, at der egentlig var nogen af disse Standsaetelser, som ret vel kunde udsættes. Det er naturligvis den Slags Ting, hvorom man ikke kan sige aldeles absolut, at det skulde være umuligt, at en og anden af dem jo kunde udsættes, men vi have ikke set Andet, end at det for Statens Interesse Bedste var, ikke at udsætte dem. I det Hele taget er det vistnok en Grundsaetning, man lige overfor den Slags Foretagender maa gaa ind paa, at jo længere man udsætter dem, desto dyrere blive de, naar de ikke ere af den Slags, som fuldstændig kunne undværes, og det er ingen af disse. Men det forekommer mig ogsaa, at det ærede Flertal heller ikke synes at være paa det Rene med eller rettere sagt at kunne paavise, hvad det egentlig er for Nedsættelser, de ønske. De have en vis almindelig Følelse af, at disse Hovedsaetningsaetelser blive dyrere Naar for Naar, og derfor sætte de dem ned, men de have ikke turdet paavise: paa de og de Punkter skulde de 20,000 nedsættes. De udsætte, om jeg saa maa sige, Sagens Afgjørelse til 3die Behandling, de ville have en Afstemning af Tinget for, at det erkjender, at man bør være mere sparsom i den Henseende. Hvis Følgen af deres Forslags Vedtagelse skulde blive den, at Regjeringen sagde: ja, Herregud, vi have faaet 20,000 Kr. mindre bevilgede, dem saae vi saa se at undvære, vi maa se at spare, som vi bedst kunne — saa tror jeg, at Tinget havde svækket i høi Grad sin Stilling i den Slags Bevillingsager. Vi have hidtil søgt at faae det anerkjendt fra Administrationens Side, at den gav os nysgjertige Overflag over Alst, hvad der kaldes Hovedsaetningsaetelser, og vi have derefter bevilget hver enkelt Post for sig; men naar nu det samlede Beløb, der kræves, nedsættes med en rund Sum, saa vil Følgen deraf ganske simpelt blive den, at hele Summen kommer til under Et at staa til Ministerens fulde Raadighed, og det kan jeg ikke tro er dette Tingets Mening. Forslaget under Nr. 34 skal jeg aldeles ikke omtale; jeg betragter det — jeg kan sige desværre — som umuligt at faae nogen Reieindtægt af den Grund, der er Tale om. — Af Betænkningens Indhold skal jeg kun omtale et enkelt Punkt, nemlig det under Nr. 45, hvor Flertallet har udtalt sig imod, at Regjeringens kontrollerende Ingenieur tillige træder i private Koncessionshaveres Tjeneste, idet han for deres Regning kontrollerer Jernbanearbejder, som de lade udføre. Mindretallet har ikke troet at kunne tiltræde den Afstuelse, Flertallet gjør gjældende. Der kan ganske vist fra et strengt principmæssigt Standpunkt siges Noget for, hvad Flertallet udtaler; men Mindretallet tror, at praktisk set er den nuværende Ordning heldig saavel for Staten som for de vedkommende Selskaber. Mindretallet er nemlig uenigt med Flertallet deri, at der gjenneem det Forhold, hvori den kontrollerende Inge-

neur med Regjeringens Billigelse staaer til forskjellige private Selskaber, der bygge Jernbaner, har udviklet sig et saadant Forhold, at han skulde kunne siges at staa i privat Tjenesteforhold til de egentlige Entreprenører. Hvis han gjorde det, vilde Mindretallet være enigt med Flertallet; men vi ere overbeviste om, at det ikke er Tilfældet. Vi ere overbeviste om, at idet han kontrollerer paa vedkommende Selskabers Vegne og tillige paa Statens Vegne, kan denne dobbelte Kontrol meget godt falde sammen i een Person, idet saavel Staten som det byggende Selskab har samme Interesser ligeoverfor de vedkommende Entreprenører. Dertil skal jeg foreløbig indskrænke mig.

H. Nielsen: Jeg finder mig foranlediget til at gjøre Rede for, hvorfor jeg ikke er med til Forslaget under Nr. 25, altsaa hvorfor jeg ikke i dette Stykke følger de ærede Medlemmer, som jeg ellers pleier at være enig med. Jeg tror nu nok, at hvor usylbligt end Forslaget ser ud, saa ligger der noget Mere deri, end den ærede Ordfører egentlig strengt taget har fremhævet, og ogsaa noget Mere, end Mindretallets ærede Ordfører vilde være ved. Det er, som det vil ses, kun 500 Kroner, hvorom det dreier sig; men naar man erindrer, at den høitærede Regjering ved denne Samlings Begyndelse angav sin Jernbanepolitik at være denne, herester at bygge for Statens Regning, og naar man dertil lægger en Udtalelse fra den høitærede Finansminister — en Udtalelse, som jeg vel tror er bleven noget overdreven, naar man har ment, at den gik ud paa, at hele Reserverfonden skulde kunne bruges til derfor at bygge Jernbaner, idet jeg ikke tror, at det har været den høitærede Ministers Mening, om end jeg for mit Vedkommende ikke skulde have noget at indvende mod en saadan Brug af Reserverfonden, forudsat naturligvis, hvad man altid maa gaa ud fra, at Banerne anlægges paa en fornuftig Maade — paa passende Tid og Sted, saa faar det stillede Forslag ganske vist en ikke ringe Betydning. Jeg skal tilføje, at jeg anser det for en meget fortjenstlig Gjerning af Regjeringen, at den er flaaet ind paa en saadan Jernbanepolitik; thi det er mig fuldstændig klart, at den Wei, vi vare komne ind paa, vilde have ført til en Svindel uden Ende. Den vilde i Regelen have ført til, at enkelte spekulative Mennecker satte en Egn i Hovedet, at nu kunde den faae en Jernbane; derefter fulgte en Undersøgelse, som Egnen maatte bestofo, derefter et Honorar til den Paagjælbende og saa Punktum. Naturligvis kunde der finde Udtagelser Sted, men det vilde vistnok være det sebovanklige Resultat. Den anden Virkning af den Wei, hvorpaa vi vare inde, vilde være den, at Baner virkelig bleve byggede; men vedkommende Egn vilde blive pumpet, og efterføm den var mer eller mindre villig, vilde den komme til at give